

Gudsforuægtelse, saa kan der ikke desuden paa- lægges den Sværgende af hin Tro særegne Former; allermindst naar en geistlig Autoritet af den omhandlede Trosbøffjendelse erklærer, at Eden uden videre, naar den aflægges med Ordene: „jeg sværger ved Gud“ (eller ved Gud og hans Ord) er en fuldghblig Ed og at den, der sværger saaledes om en Usandhed begaaer Mened.

Dr. Wolff paaberaabte sig sluttelig de flaa- delige Følger Vibeholdelsen af de i Forordnin- gen af 10de Mai 1843 foreskrevne særegne For- mer maatte medføre ikke alene for Enkelte, der muligen derved kunde fristes til at betragte de Eder, ved hvis Aflæggelse der ikke er paa- budt særegne Former for Jøderne, navnlig Vor- ger, Fane- og Embedseden, som mindre hel- lige, men ogsaa i det Hele taget, idet Domme- rens Anseelse svækkes naar en anden Persons Tilstedeværelse ved Edens Modtagelse er nød- vendig, hvorhos en saadan Ordning altid maatte involvere Præsumtionen om, at en Jøde skulde være mindre troværdig, naar han aflægges Ed, end enhver Anden, at han, naar Præsten ikke var tilstede vilde aflægge en falsk Ed, fordi han stod for en Christen Dommer. En saadan Ord- ning maatte endvidere steds hidrage til hos fordomsfulde Christne at vække Mistro til Mo- saissens Sanddrubhed ved Eden.

Jenhold til Foransførte og idet han endnu henviste til, at Eghed for Loven, som især ved Domstolene bør gennemføres, fordrer Ophæ- velse af Former, der stride mod den og at det ligger i Grundlovens Aand, at denne Reform gennemføres her ligesom den allerede var gennemført flere Steder i Udlandet, indstillede Dr. Wolff, at den bestaaende Lovgivning, for- andredes derhen, at den Sværgende, efterat være formanet om at sige Sandheden, alene løfede sin høire Haand i Veiret og sagde „jeg sværger ved Gud eller ved Gud og hans hel- lige Ord, at osv.“

Jusfittsministeriet, til hvis Afgjørelse Mi- nisteriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet sendte Andragendet, fandt imidlertid ikke den- gang tilstrækkelig Anledning til at fremme det; men da Dr. Wolff i 1859 bragte Sagen i Grindring og da Repræsentanterne for det mo- saiske Trosfælleskab heri Staden, som Mini-

steriet havde givet Leilighed til at høre sig, i det Hele havde sluttet sig til Dr. Wolffs An- dragende og idet de navnlig fremhævede, at det alt længe havde været deres Ønske, at Jøder- nes Edsaflæggelse kunde blive modtaget af ved- kommende Dommer, uden at Præsten eller en anden opløst Mand af Menigheden behøvede at være tilstede, indstændigt havde anholdt om, at et Forudkast, affattet overensstemmende med Dr. Wolffs Indstilling maatte blive forelagt Rigsdagen, fandt Ministeriet det rettest at sætte Sagen i Bevægelse og det indhentede derefter Erklæringer om Sagen fra den Kongelige Lands- over- samt Hof- og Stadsret og Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret.

Den førstnævnte Ret htrede, at den, efter den med de Christne ligeartede Stilling, som de mosaiske Trosbøffjendere i de fleste Hen- seender indtog i Kongeriget, maatte ansee det for ønskeligt, at disses Edsfæstelsesmaade er saa lidet afvigende fra den Christelige, som de mo- saiske Religionsbegreber tilstede og, da de mo- saiske Trosbøffjendernes første Geistlige heri Lan- det saavel som Repræsentanterne for deres stør- ste herværende Menighed nu har antaget at man kunde gaae videre med Hensyn til Udjev- ningen af den omspurgte Forskjellighed end al- lerede steet var ved Forordningen af 10de Mai 1843, var Retten af den Formening, at det saaledes reiste Spørgsmaal fortjente at komme under nøiere Overveielse.

Idet Retten derhos udtalte, at den, under Forudsatning af at de i Forslag bragte For- andringer kunde bestaae med de mosaiske For- skrifter og Vedtægter, hvorom Retten ingen afgjørende Mening kunde have, Intet kunde have mod Forslaget at erindre, henstillede den, om det ikke maatte ansees rettest, at navnlig det theologiske Fakultet blev givet Leilighed til at høre sig om Andragendet.

Den af Kjøbenhavns Kriminal- og Poli- tiret afgivne Erklæring, gik ud paa, at, dersom man, saaledes som det antoges i Andragendet kunde gaae ud fra den Forudsatning, at man ved Ophævelsen af de nu brugelige Ceremonier ved Edens Aflæggelse ikke tilfidesatte Forskrifter, som havde Hjemmel i den jødiske Religionslære og Retspraxis eller i Sæder og Skikke, der vare tillagte en væsentlig og begrundet Betyd-